

SETKÁNÍ S BERÁNKEM

Ukázka:

Když Vlk vyšel před dům, mírně se s ním houpala ulice. Takový pocit mohl mít naposledy asi tak těsně před vlastním porodem. Nebyl schopen tušit či předpokládat co přinese následující vteřina, další krok. Veškeré jistoty a zakotvení na které byl zvyklý, zmizely, veškeré opěry padly. Cítil živelně mohutný tep vesmíru, kde se vše každým okamžikem mění, nic není jisté a stálé. Cítil, jak on sám je tomu vydaný napospas a nenacházel žádný nástroj, který by mu umožnil se v tom vyznat, předvídat, včas uhnout, přizpůsobit se. V tomto cizím světě přestalo platit vše nač kdy spoléhal. Nevěděl co udělat protože nic nemělo smysl. Pohyboval rukama a nohama protože musel něco dělat, ale co ho vedlo již nebyla jeho vůle. Zůstával otevřený všemu co přicházelo zvenčí. Na ničem netrval a nelpěl.

Cítil se jako velká černá díra, bývalá hvězda, která přerostla své možnosti a hrouť se do sebe. Byl to zvláštní pocit. Šel po ulici, auta i tramvaje jezdily, lidé chodili, mluvili, žili, domy stály tam kde dříve, dokonce nebe bylo na svém místě, svět nezmlzel. A přece zmizel! Všechno bylo, ale nikoliv pro Vlka. Vlk ztratil k čemukoliv vztah. Stará filosofická poučka o nemožnosti nicoty, kterou se vždy oháněl, kterou mával před sebou jako štítem, když vykřikoval, že vždycky něco JE, že bytí je absolutní jistota, protože i nicota JE, náhle neplatilo, protože Vlkovi začínalo být lhostejné, že něco JE, dokonce i to, že mu to JE lhostejné.

Později Vlk konstatoval, že první minuty po velkém třesku si vůbec nepamatuje. Jako by v tu dobu nežil, jako by neběžel čas, když Vlk žít NECHTĚL. Měl krátkou vizi kosmonauta, kterému se přetrhlo hlavní poutací lano k mateřské lodi. Všechny ostatní provázky popraskaly zároveň jako by nebyly nic a Vlk se pevně držel, protože všechny jeho schopnosti se vztahovaly k umění dobře se držet. Byl nejlepší ve svém okolí v umění pevně se držet svého poutacího lana, ale druhý konec byl odříznutý a Vlk ulétal do prostoru v kterém byl jen on sám se sebou a kolem dokola beznadějně nic. Odlétal přesto, že se pevně držel a ačkoliv on stále existoval, byl sám sobě k ničemu. Tohle nikdy nepředpokládal! Vlk udělal otřesnou zkušenost se skutečnou nicotou. Kdyby byl mohl racionálně v klidu uvažovat, musel by konstatovat, že nicota jako věc o sobě se diametrálně liší od myšlení o nicotě.

Kolem jedenácté se Vlk objevil v salonku hospody U sudu na slezině kde se pravidelně scházely zbytky všech možných legií a jiných bývalých tramských spolků, osad či sdružení. Zavřel za sebou dveře a opřel se o ně. Kytary ztichly a všichni jsme na něho zírali. Dlouhé vlasy měl rozpuštěné a zacuchané, tričko naruby a tvář bílou jako Doverské útesy. I přes mlhu cigaretového dýmu bylo vidět tu čistou platinovou bělobu. Něco takového je možno spatřit jen v určité fázi u mrtvol. Kdo mohl tušit, že v jistém smyslu Vlk prožívá jeden z posledních dnů svého života.

Na dotaz odpověděl, že je mu blbě. Posadili jsme ho na chvíli do kouta, Krysa mu nabídl panáka, ale Vlk nic nechtěl, měl sevřený žaludek a nemohl nic polknout. Brzy se na něho pak zapomnělo a začali jsme znovu zpívat. Vlk už nerozeznával rozdíl mezi psychickou a fyzickou bolestí. Cítil se jako zaletovaný do sudu. Vnitřnosti mu sevřela tupá nepolevující křeč. Nemohl a nechtěl už do sebe přijímat nic z tohoto světa. Nebylo proti tomu obrany a asi to bylo umírání...

Než hospodský, v sebeobraně, přestal nalévat a blikal světlem z výčepu na znamení, že dnes je neodvolatelně konec, už jsme to věděli. Tedy já a Smrkáč. Vlk to řekl několika prostými, holými větami, nic nezdůvodňoval, nestěžoval si, nežaloval. Samozřejmě jsme ho nemohli jen tak o půlnoci nechat umřít samotného na ulici. Domů by určitě nešel. Doprovázeli jsme ho tři, všichni staří kámoši ještě z dob, kdy svět byl šedivý ale volný, plný cest a po těch cestách šlapali jen vyvolení. Mohl jsem se tedy klidně rozloučit s vidinou odpočinku před rachotou ráno, ale což...on by to pro kohokoliv z nás Vlk udělal taky. Obětovat spánek bylo to nejmenší. Kamarád je pomalu to nejcennější zboží v našem světě a tihle tuláci mé generace jsou právě klenoty, vzácnost, jsou neuvěřitelně věrní a spolehliví, přijít o jednoho z nich bych si nikdy neodpustil, už proto,

že by se zúžil prostor v kterém žiji.

Vlk si byl jist, že usnout by nedokázal. Jeho analytický mozek chrtil taktické a strategické alternativy a varianty řešení a nemohl přestat. Nastartovaný parasimpatikus ho nutil k činnosti. Byl zvyklý jednat, chodit, řešit své situace sám, udeřit včas a překvapivě, první, jediný... Zároveň si uvědomoval, že řešení neexistuje nikde v jeho dosahu. Kdyby totiž fungovala jeho teorie pocitové ekonomiky, nemohl by být tak zničený, jen by začal usilovně hledat nějaké jiné zdroje kladně polarizovaných emocí, aby nahradil ztrátu, ale Vlk už v hospodě odmítl kytaru ačkoliv za hraní byl vždycky chválen a přítomnými dívkami obdivován. Taky razantně odmítl dívčí doprovod pro dnešní noc, tedy další případný náhradní zdroj kladných emocí... Nacházel se mimo okruh racionality a ani jeho dosavadní zkušenost mu nedokázala poradit. Nic co prožíval kdy před tím, a byly to pěkně tvrdé a nebezpečné chvíle a byl to i nefalšovaný strach o život, nic z toho se nedalo srovnat s jeho současným stavem. Věděl, že situace se musí ukázat v čase a ve vývoji, musí uzrát, ale věděl, že to už mu nebude nic platné. Jeho analytické myšlení, ten velký dar a přednost, ta schopnost se náhle změnila ve vydatný zdroj utrpení.

Procházeli jsme bary a rockové kluby, kterých ve městě po revoluci vyrostlo mnoho desítek jen v centru. Nikde nic nepil a nejedl a nikde nevydržel dlouho. Jen stále dokola rozebíral situaci a číselo z něho zoufalství jak nemohl zachytit ten správný konec za který to vzít a rozmotat, vyzařoval bezmocí a bránil se rezignovat, nebyl zvyklý jen tak vzdávat, byl to houževnatý dravec který umírá dlouho a nelze ho udolat naráz, ale neměl vůbec žádnou naději, nikde ji nenacházel.

- Nech to bejt, došla v jednu chvíli Smrkáčovi trpělivost. - Jsou to prostě krávy a jedna horší než druhá. Nesmíš od nich chtít něco co ti nemůžou dát. Jestli je to konec, tak se domluvíte na dětech a co? Pošli jí do prdele a sbal jinou. Víš kolik jich je k máni? A všechny jsou stejné. Používej je a nevaž se na ně. Spoléhat se dá na chlapy a ty jsi slušnej chlap, za takový se platí zlatem. Na každým prstě jich můžeš mít....

Jenže Vlk si vůbec nemyslel, že Karolína je pouze jedna z mnoha tuctových husiček. Pro něho byla stále výjimečnou osobou a co se dělo muselo mít jakýsi tajemný důvod.

- Teď nemá cenu o tom přemýšlet, pokusil jsem se napravit co se dalo, - Nic kloudného nevymyslíš. Hele, ožer se a smiř se s tím, že v těchhle hovnech se budeš hrabat ještě dlouho. Stává se to a chce to čas...

Seděli jsme U Medvěda na zahrádce, horká letní noc tepala syrovými výlevy Janis Joplinové a vedle nás do otevřeného ohniště na žhavé uhlíky stékala šťáva a tuk z klobás. Bylo tam výborné pivo a nad městem se tetelily hvězdy. Vlk z toho nevnímal nic. Byl dokonale uzavřen sám v sobě. Lepší slovo by bylo uvězněn.

- Ne, nepřejde to, prorokoval a ukázal na nahá stehna holek lovicích kolem po zahrádce nové neotřelé známosti, nový obdiv a nový zájem, - Kašlu na tyhle zmalovaný kravky. Kašlu na ženskou do postele! vyrážel. - Já přece nemůžu žít sám. Proč bych žil se ženskou, kdybych jí nemohl věřit, spolehnout se na ní? To si můžu koupit raději nafukovací panu, ta se mnou nebude hádat. Kája nebyla obyčejná ženská a já už nikdy nebudu moct uvěřit žádné, ani kdyby byla ze zlata, že to myslí vážně. Kdyby byla jako anděl, tak já už vždycky budu vědět, že s jednou takovou jsem žil devět let a stejně to udělala. Už nikdy neuvěřím žádné ženské a když jí neuvěřím, tak se žádnou nemůžu žít. Už nikdy neuvěřím, že ženská není zakuklená kráva, jen kus prochcanýho masa a nějaký nervový uzliny k tomu A přece, jak to vypadá, asi nic jinýho na nich není! Nikdy nebudu žít se ženskou jenom jako že jí věřím a při tom mít strach, kontrolovat a podezřívát, žárlit.... Nikdy! To raději nikdy nic!

Ach to bylo zoufalství! Ten chlap se neohlížel na nic. On skutečně v několika minutách do detailu promyslel všechny možnosti od teď až do důchodu a vyšla mu z toho beznaděj. Bezohledně tu pojmenovával a vyslovoval naše vlastní nejtajnější obavy a běsy, i ty které jsme tajili sami před sebou v hlubokých kobkách podvědomí. Postřehl jsem, jak se Smrkáč vyděsil, jak se lekl těch Vlkových závěrů a slov. Mne samého mrazilo v zádech. Vlk se odmítal obelhávat, na to byl vždycky příliš přímý a silný...

Karolína nemohla tušit jak jí má tenhle člověk rád. Zabíjela z rozmařilosti posledního skutečného rytíře tohoto světa. A jestli to Karolína věděla a přesto jednala tak jak jednala, musela zešílet. A nebo se v ní Vlk musel mýlit a ona byla skutečně jen to, co říkal, duchovně mělká placka bez schopnosti citů a zodpovědnosti, něco na úrovni špatně ochočeného zvířete...

Já sám jsem, milá D do té doby zažil jednu pořádnou zradu od dívky, kterou dobře znáš a s kterou jsem tři roky pouze chodil. Ještě jsem se z toho nesebral a Vlk to musel mít neporovnatelně horší. Toho večera mi Vlk definitivně vzal chuť mít vlastní rodinu, něco riskovat a do něčeho jít. Je mi jasné, že zůstanu starým mládencem a snad nedokážu ani se žádnou jen tak nezávazně kamarádit. Vlkovi tohle prosím tě neříkej. Tu noc procházel peklem a kdyby věděl jen zlomek toho, co ho ještě čeká, byl by tam určitě na fleku skočil do grilovacího ohniště a co se týče bolesti, vydělal by na tom.

Tu noc Vlka ke všemu ještě utěšoval Smrkáč, geniální muzikant a fajn chlap, kytarový fenomén. Byl to tak dobrý chlap, že si nikdo netroufal prozradit mu, že ho manželka už tři roky podvádí. Věděli to všichni kromě Smrkáče. I Vlk to věděl, také to, že Smrkáčova Julča není příliš hezká, má dvě děti a dobře ví, že nemůže svého milence žádat o manželství, přesto podvádí. Vlk byl příliš zraněn a mluvil se Smrkáčem téměř bez náznaků. Líčil mu bezectnost žen právě na jeho případu a mluvil o něm jako o jednom kamarádovi kterého všichni známe. Skoro mu to řekl a já si hrůzou kousal nehty, protože mi bylo jasné, že dva sebevrahy potom nezvládnou. Ale Smrkáč nic nepochopil a prostoduše Vlkovi kýval na jeho lamentaci o ženských. I Vlk si musel uvědomit Smrkáčovu slepotu, srovnat ji s vlastní slepotou a diagnostikovat ji jako prosté sebeobelhávání. Také někteří chlapi jsou všichni stejní...

Kolem třetí hodiny ráno jsme přišli k Zachariášovi a tam, hned za dveřmi narazil Vlk na Káču. Káča seděl na invalidním vozíku a nějaká mladá kočka ho vozila od baru k baru. Káčův příběh byl dobře známý. Před deseti lety mu ve fabrice spadly nějaké odlitky na nohy a on to přežil, pouze mu obě nohy ochrnuly. Fouňa byla dva měsíce jeho ženou a do porodu jejich prvního potomka jí chyběly jen týdny. Vzala to statečně a měli spolu ještě jedno dítě. Ti dva spolu prošli těžké doby a sotva se uvolnilo, sotva získali nějaké finance, koupili auto a zdědili barák na venkově, nechala ho po pěti letech společného života sedět uprostřed panelákové kuchyně na vozíku a odešla za jedním z jejich společných přátel. Cívěli si, s tím novým přítelem, zblízka do očí, a Káču prostě pohřbila. Dodnes je Founě ukradené, že to všichni vědí. Šlo jí o jakési životní štěstí, o pravou lásku a poslední příležitost, protože ona je také mladá a má přece právo a všechny ty kecy, kterými se omlouvá, když jde někdo přes mrtvoly. Káča má naštěstí kamarády z dávných let a tím je řečeno vše.

Vlk ten příběh znal a kroutil nad ním hlavou v blahé jistotě, že jemu se to nemůže stát, protože přece Karolína je jiný formát...A právě když vešel dovnitř, sděloval Káča té mladé buchtě velké tajemství:

- Hele, já jsem v životě udělal hodně chyb, ale ta největší z nich byla, že jsem žádný holce nikdy nerozflákal držku!

V každé z těchhle hospod bylo před ránem cítit nasládlý kouř marihuany nebo hašiše, což se podle jednoho mýtu považovalo za nezávadnou drogu. Jednou se na Vlka přitlačila holka, která sice měla plastické tvary, ale notně skelné oči a panenky jako vrata od hangáru. Skoro jsme toho cvoka museli držet za ruce, aby jí nerozbil hubu. V tu chvíli nenáviděl ženy a nenáviděl všechny, kteří se nějak lacino vyvlékají ze zodpovědnosti za svůj život. Jeho štěstí, že nebyl předurčen k nenávisti, protože ta noc z něho pozvolna vytvářela cosi hrozného.

A v každé z těch hospod jsme potkávali kluky co dřív jezdili s námi do lesa, co zpívali stejné písničky a sedávali v kruhu ohně, dodržovali stejné rituály, ctíli stejné tradice a jedli s námi z jednoho kotlíku. Bývaly to písničky o světě, který se nemazlí.... Jenže on se pak skutečně nemazlí a každého nás poznamenal na duši i na těle, a nás, pitomce, to překvapilo. Teď se tu potáceli ti chlapi se silnýma rukama, chlapi kteří nikdy nebyli žádné změkčilé pápěrky, vláli tu jako trosky, jako cáry slavných praporů a už nezpívali. Rukama bez citu poplácávali Vlka po rameni, páchnul jim dech kořalkou a byli neholení. A protože nic se neroznese tak rychle jako špatná zpráva, považovali za svou povinnost Vlka také utěšit, nabídnout panáka, po chlapsku bouchnout pěstí do ramene.

Tehdy si Vlk dal poprvé alespoň kafe.

Bylo to, jako by ho přijímali do klubu ztroskotanců.

- Tak vidíš psycholůgu, dlouho ti to vycházelo a už jsi náš. Tak jen si na nic nehraj, rozumíš stejnému hovnu jako my a posíráš to stejně jako všichni. Patříš k nám, tak se necukej a dej si ruma...

Za noc jsem napočítal šestnáct kluků, které musel Vlk důvěrně znát od nějakých patnácti let a kterým se stalo něco podobného jako Vlkovi, včetně rozvodu a tak... S hrůzou jsem si uvědomil, že se to týká určitě více než

poloviny kluků, které znám a kteří se oženili a měli děti. Vlk musel jasně vidět, že to jsou stále silní chlapíci, pouze poněkud chlastají, věděl, že mají dnes své firmy, vydělávají peníze a jezdí ve slušných autech, lepší se na ně krásné mladé maso, ale ať začnou mluvit o čemkoliv, třeba o počasí, třetí věta je už o TOM! Lžou sami sobě aby dokázali přežít. Nikdy se toho břemene nezbavili, vláčí to s sebou celé roky životem to šílené závaží výčitek, tu ukrutnou křivdu a pijí hořké patoky aby překryli hořkost té křivdy. Vlk měl pro tyhle záležitosti nos a tohle mu určitě neuniklo. Viděl, že už nikdy nebudou normální. A pak mi došlo, že ani já už nikdy nebudu normální!

Vlk byl příliš zraněný. Ta rána šla hluboko a zřejmě byla od Karolíny cílená, což si Vlk doposud zapíral. Karolína možná věděla, že když se rozhodne zaútočit, musí to být nečekané a musí být využita výhoda první rány, a že ta rána musí být smrtelná, protože kdyby ji Vlk přežil, ona sama nepřežije protiúder. Ve skutečnosti měla o Vlkových schopnostech vysoké mínění.

Vlk nenacházel východisko. Bojovat pozbylo smyslu, láska se nedá dobít. Hledat opět někde lásku znamenalo téměř jistotu dalších takovýchto smrtelných ran. Žít bez lásky by bylo totéž co nežít a ubíjet dny, chlastat a sám sobě lhát, to nebyl Vlkův styl. Vlk hrál vabank a tato partie se nedala vyhrát. Kapituloval. Myslím, že někdy k ránu se Vlk rozhodl, že s tímhle dál nechce žít!

Když jsem ho přivedl domů, bylo půl páté. Hodinku jsem si zdířil v jeho pracovně na kavalci, zatímco on seděl v kuchyni v křesle a civěl do podlahy. Nevím jestli byla Karolína doma a Vlk to nezjišťoval. Zmocňovala se ho apatie. Už ho přestaly zajímat děti, jídlo i pití, nezajímal ho spánek a nezajímalo ho bdění. V jeho mozku šíleně cirkulovalo v kruhu stádo splašených myšlenek a on je nijak nemohl zastavit. Myslet už také nechtěl.

Svítilo na pátek a okny se od rána valilo dusné vedro. Musel jsem do práce, Vlk ještě nikoliv. Rozhodl se umřít jako uvězněný Apač, který si v podzemní kobce Fort Laramie sedne na zem a úporně touží po smrti, takže do týdne skutečně zemře. I Vlk se rozhodl sedět prostě tak dlouho, dokud nepřijde tma a všechno zlé nesmaže.

Tak takhle jsem to nějak viděl a až potud jsem byl u něj, zbytek jsem si poskládal později, z dalších pokračování nedokončeného díla spisovatelova....

Vlk sám nebyl schopen svůj život ukončit. Ne, že by se bál, už neměl o co, ale z nějakého důvodu to nechtěl udělat sám. Svět ho zaskočil, cosi se ho zmocnilo a zamávalo jím proti jeho vůli. Chtěl tedy, aby ho to také zabilo bez jeho spolupráce. Dlouho se díval z okna na betonový dvorek. Trpěl iracionální jistotou, že stejně odejde z tohoto světa a prožil dokonce jakousi vizi té situace. Stál před poboženou zídou a věděl, že ji překročí, že k tomu zbývá jen málo jestliže se jednou rozhodl. Chtěl prostě jen odejít jinam, někam, kam by za ním prohra z tohoto světa nedolehla. Možná chtěl začít znovu od nuly, ale to nebylo možné, síť do které se chytl by ho, v tomto světě a životě, nepustila.

Vlk musel mít jakousi iracionální jistotu, že smrtí nic nekončí, že smrt není totožná s nebytím. Poprvé v životě věděl jasně, že po překročení zídou došlápne napevno a půjde dál a tuhle patálii nechá definitivně za sebou.

Byl už pátek. Zase seděl v křesle a nehýbal se. Nespál, nejedl a nepil nic kromě kávy, tu jedinou snesl. Bolestivá fyzická křeč, sevřenost ve vnitřnostech, pokračovala a mozek se také nedal zastavit.

Dvakrát sáhl po telefonu. poprvé když dlouho vyzváněl. Volal Vlkův důvěrný přítel B. Běčko se po revoluci proměnil z undergroundového Diogena na odesáckého Sokrata, mimo jiné člena Zastupitelstva hlavního města Prahy. Sděloval Vlkovi, že tuto sobotu nemohou přijet jak bylo domluveno, protože mají nějakou nutnou a nečekanou návštěvu příbuzných, kterou nelze odříct. Vlk si až nyní uvědomil, že Běčko s rodinou měli přijet a spát u nich. Suše oznámil co se stalo a na druhém konci drátu vybuchlo dlouhé, suché ticho.

- Tak to ti tedy nezavidím. Přijedeme jak jen to bude možný, třeba v týdnu, ale do neděle prostě nemůžeme. Drž se, chlape...!

Vlk se už držet nechtěl. K čemu se také držet utrženého lana? Bylo na všechno pozdě.

Druhý telefon následoval za čtvrt hodiny po prvním a byla to Cíťa. Běčko okamžitě volal nejbližším z nejbližších, když nemohl přijet sám, že u Volfů je průšvih a že je třeba něco dělat. Cíťa si Vlka poslechla, ale sama doma skákala kolem malého mimina a Ryba právě odejel do Normandie na oslavu padesátého výročí

vylovení spojenců. Cíťa se zdála být zděšena a mluvila o svém dávném podezření, protože Karolína se jí už nějakou dobu nezdála v pořádku, chtěli s ní promluvit, zvláště pro to, že pracovala na biskupském úřadě a oni byli křesťanská rodina a tak podobně, jenže to odkládali, a teď je pozdě. Cíťa vyzvala Vlka aby přijel on sám, ale Vlk se vymluvil, že je v pořádku a nemůže od dětí a tak všelijak podobně. Vlk už nechtěl nikam jezdit a s někým mluvit. Do telefonu hovořil tak, aby nevzbudil podezření na to k čemu se rozhodl. Slíbil návštěvu někdy později a byla to jedna z nemnohých lží v jeho životě.

Odpoledne se kolem něho motaly děti. Karolína zřejmě nebyla doma. Vzali si v lednici něco k jídlu, protože nebyl vařený oběd a holky si všimly, že s tátou není něco v pořádku. Pokoušely se s ním bavit a hřebenem rozčesávaly jeho dlouhé vlasy. Nechal je po sobě lézt ale pravděpodobně na ně vůbec nemyslel, vlastně ho všichni jen zdržovali ve světě s nímž nechtěl mít už nic společného. Byl si jist, že je-li Karolína dostatečně šílená aby udělala to co udělala, bude mít dost šílené energie i na to, aby opravdu rozbila rodinu a odtáhla děti z Vlkova dosahu někam pryč. Na tomto světě už mu nepatřilo nic, ani děti, ani rodina, ani láska, natož pak nějaký majetek. Dokonale chápal jak je veškeré vlastnění něčeho jen velkou idiotskou iluzí, kterou se oblbují ty velké děti kolem, než začnou umírat. Slova vlastnit, mít, moje, pro Vlka ztratila obsah. Nikdy na ten stav nezapomněl!

Pak děti kamsi zmizely, snad odešly s Karolínou na další procházku se strejdou Ságem. V noci na sobotu doma Karolína vůbec nebyla. V bytě se objevovala jen občas, ve dne. Byla šťastná, uvolněná, rozdychtěná a spěchala vstříc novým intenzivním zážitkům. Byla zamilovaná po uši a Vlk pro ni byl vyřízenou záležitostí, protože jednou mu to přece řekla, tak by to snad měl pochopit a nedělat potíže. Měla volnou cestu a rozbíhala se po ní. Krásně se oblékala do svůdně lehkých letních šatů a rozkvétala hodinu od hodiny. Bylo to tak jednoduché, být šťastný, stačilo k tomu jen udělat nešťastným někoho jiného. Ke svobodě stačilo je začít se svobodně chovat a vykašlat se na puritánská omezení. Jak to, že na to nepřišla dříve?

V noci ze soboty na neděli se do Vlkova vědomí opět probojovala hořkost a celého ho zalila. O to více chtěl pryč ze světa. Chtěl být citově inertní a jeho čekání na konec se stalo netrpělivým. Cítil se cizincem v bytě, který sám celý vytvořil, mezi dětmi které vychoval a nejčizeji si připadal vždy, když do kuchyně vstoupila Karolína. Pokusila se ho zeptat jestli chce kafe, ale asi jí vůbec neslyšel. Když zjistila, že nekomunikuje, pustila ho z hlavy, měla na programu příjemnější věci.

A potom, v neděli odpoledne, když Karolína odešla s dětmi nakoupit, se to stalo. To už Vlk nejedl, nespál a téměř nežil třetí den a třetí noc. Později, ale asi dříve než celé tohle pokračování románu, napsal propisovačkou na čtverečkovaný papír text, který vzápětí přeškrtnal, zmuchlal a zahodil do kouta za gauč.